

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/73/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122204599
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122204599.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobcov: X. P. Ž., H.. XX.XX.XXXX, C. XXX XX S., C. X, X. Q. Ž., H.. XX.XX.XXXX, C. XXX XX S., C. X, obaja zastúpení: JUDr. Igor Šafranko, 089 01 Svidník, ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66 p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom 824 96 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o. so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.400,- Eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne 400 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Žalobcovia majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ale len z prisúdenej istiny.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia žalobou zo dňa 16.05.2022 sa domáhali primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.400 Eur podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že v predchádzajúcom spore vedenom pod sp. zn. 11Csp/116/2021 boli ako spotrebitelia úspešní pri uplatnení nárokov na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľných zmluvných podmienok. Odcitovali časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie z 10.12.2021, v ktorom bola konštatovaná absencia údaju o konečnej splatnosti úveru a dohody účastníkov zmluvy o výške RPMN, išlo o povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 písm. g), j) zákona č. 250/2001 Z.z., ktorých absencia spôsobila bezúročnosť bezpoplatkovosť úveru podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona. Žalobcovia odcitovali aj z odôvodnenia spomínaného rozsudku, ktorým súd vyhovel žalobe o určenie neprijateľných zmluvných podmienok týkajúcich sa jednak dohody o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok a započítaní vzájomných pohľadávok, teda pohľadávky žalovaného na odmenu za uvedenú službu a pohľadávky žalobcov na vyplatenie úveru a tiež zmluvnej podmienky týkajúcej sa predĺženia premlčacej doby práv veriteľa z predmetnej zmluvy na 10 rokov. K výške požadovaného finančného zadostučinenia uviedli, že doklady o platbách na predmetnú zmluvu sa im nezachovali, preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatnili, a teda požadujú finančné zadostučinenie za majetkovú ujmu, ktorá im nielen hrozila, ale aj vznikla. Žiadali za určenie bezúročnosti úveru 600 EUR a za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku po 600 EUR, teda úhrne 2.400 EUR.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. V písomnom vyjadrení k nej uviedol, že žalobcovia neuplatňujú primerané finančné zadostučinenie na základe konkrétnych označených a preukázaných aspektov nemajetkového charakteru, ale na základe tvrdenia, že to považujú za náhradu iného, nimi bližšie

ani neoznačeného nároku. Tvrdenie žalobcov svedčí o tom, že uplatnený nárok nie je založený na dôvodoch, ktoré právna úprava tomuto právnomu inštitútu pripisuje a poukázal na závery rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 a 3Cdo/137/2013 a tiež Krajského súdu v Prešove 9Co/61/18. Žalovaný tiež uviedol, že žalobcovia riadne neodôvodnili ani výšku uplatneného nároku. Nestotožnil sa s ich názorom o sankčnej funkcii požadovaného finančného zadosťučinenia, čo uviedol aj Krajský súd v Prešove v uznesení 9Co/50/18 zo dňa 26.06.2018. Zdôraznil, že zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady v nemajetkovej oblasti a poukázal na to, že uplatnená výška nároku dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov, či poškodení zdravia a preto je neprimeraná.

3. Žalobcovia v replike na vyjadrenie žalovaného nesúhlasili s jeho argumentáciou. Uviedli, že v predchádzajúcom súdnom konaní úspešne uplatnili porušenie práva alebo povinností žalovaným a že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má mať charakter sankcie voči žalovanému, ktorý vo vzťahu k spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľov naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ako to uviedol Krajský súd v Prešove v rozsudku 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017. Žalobcovia dodali, že primeranosť požadovanej výšky finančného zadosťučinenia (2.400 EUR) vzhľadom na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem je evidentne daná a vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je dokonca zjavne nízka. Žalovaný neustále používa nekalé obchodné praktiky a snaží sa finančne obohacovať na úkor spotrebiteľov najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok.

4. Žalovaný právo na dupliku nevyužil.

5. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, spisom tohto súdu 11Csp/116/2021 a zistil tento skutkový stav:

6. Žalobcovia ako dlžníci uzavreli so žalovaným XX.XX.XXXX zmluvu o revolvingovom úvere, ktorou im bol poskytnutý spotrebiteľský úver 929,43 EUR s dohodnutými 30 mesačnými splátkami po 56,19 EUR a celkovými nákladmi spotrebiteľa vo výške 774,41 EUR. V texte zmluvy bola aj zakomponovaná dohoda o poskytnutí služby týkajúca sa možného odkladu splátok za odmenu 98,01 EUR a započítania vzájomných pohľadávok. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy podľa bodu 7 zmluvy boli aj zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného, ktoré v bode 8.7 obsahovali prehlásenie dlžníkov o predĺžení premlčacej doby práv veriteľa z tejto zmluvy na 10 rokov.

7. Žalobcovia dňa 26.08.2021 podali voči žalovanému žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyššie uvedeného úveru a určenia neprijateľných zmluvných podmienok. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 11Csp/116/2021 a rozsudkom č. k. 11Csp/116/2021-62 zo dňa 10.12.2021 súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Konkrétne určil, že úver poskytnutý žalobcom na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov a určil neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v spomínanej zmluve v čl. 8, bode 8. 1 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako "úver/revolving") a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 92,01 EUR / 2 772,- SKK a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 50,19 EUR/ 1 512,- SKK v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby." Určil tiež neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v čl. 8, bode 8.4 v nasledujúcom znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru, je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej

výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy." a napokon určil neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v zmluvných dojednaniach zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného v čl. 8, v bode 8.7 v znení: „Dlžník, Spoludlžník 1, Spoludlžník 2 uzatvorením tejto Zmluvy o RÚ prehlasuje v súlade s ustanovením § 401 Zákona č. 513/1991 Zb., Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov, že predlžuje premičiaciu dobu akýchkoľvek práv, ktoré vznikli Veriteľovi z tejto Zmluvy o RÚ na dobu 10 rokov od okamžiku, keď začne táto doba plynúť.".

8. Súd dospel k záveru, že v predmetnej zmluve chýba jej povinná náležitosť uvedená v § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. a to konečná splatnosť úveru a nedošlo ani k platnej dohode písomnou formou ohľadom RPMN, ktorej výška bola iná v návrhu žalobcov na uzavretie zmluvy a iná v akceptácii návrhu zo strany žalovaného a to vzhľadom na proces kontraktácie zmluvy upravený v § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1 a § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. RPMN pritom taktiež bola povinná náležitosť zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona, preto súd žalobe o určenie bezúročnosti bezpoplatkovosti úveru vyhovel s poukazom na § 4 ods. 3 citovaného zákona.

9. Pri posudzovaní neprijateľných zmluvných podmienok, súd dospel k záveru, že žalované zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané. Pri zmluvnej podmienke týkajúcej sa možného odkladu splátok a započítania s tým súvisiacich vzájomných pohľadávok, súd poukázal na to, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané. Zmluvné dojednanie nie je totiž formulované tak, že ak spotrebiteľ chce odklad splátok, môže si túto službu aktivovať, ale tak, že hoci túto službu nechce a nepotrebuje, zaplatí za ňu poplatok, ktorý predstavuje približne 10 % úveru. Vo vzťahu k zmluvnej podmienke týkajúcej sa predĺženia premičacej lehoty na 10 rokov práv veriteľa, súd poukázal na rozpor s právnou úpravou - § 52 ods. 2 vetou treťou Občianskeho zákonníka, ktorý sa použije aj na právne vzťahy založené pred jej účinnosťou (pred 01.05.2014) a to s poukazom na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR 3MCdo/12/2014 z 21.04.2015. Súd uviedol aj to, že nepochybne táto zmluvná podmienka je pre žalobcov nevýhodnejšia a zhoršuje ich zmluvné postavenie. Žalovaný pritom odvolanie voči spomínanému rozsudku ani nepodal, takže sa stal právoplatným 08.01.2022.

10. Je nepochybné, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami dňa 06.02.2009 je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

11. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

12. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o

spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

16. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najnovšie aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje“.

17. Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd prvej inštancie preto rešpektuje vyššie uvedený vyslovený právny záver. Keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore úspešný voči žalovanému, pričom jednoznačne boli konštatované porušenia povinností žalovaného ako dodávateľa voči žalobcovi ako spotrebiteľovi, keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuviedol všetky jej povinné náležitosti a zmluva obsahovala aj neprijateľné zmluvné podmienky, boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku.

18. Významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je to, o aké vážne porušenie práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

19. Súd v danom prípade vyhodnocoval závažnosť porušenia povinností žalovaného voči žalobcom ako spotrebiteľom v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a tiež podľa § 53a nasl. Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach. Tieto zákonné ustanovenia a právna norma nepochybne patria medzi právne predpisy slúžiace na ochranu práv spotrebiteľov. Žalovaný podľa zistenia súdu v predchádzajúcom spore porušil zákon, keďže neuviedol konečnú splatnosť úveru, čo však súd nepovažuje za vážne porušenie, keďže konečnú splatnosť úveru si žalobcovia mohli odvodiť z počtu mesačných splátok (30) a podobne za nie vážne porušenie považoval aj nedodržanie procesu kontraktácie pri dohode o výške RPMN. V návrhu žalobcov na požadovaný úver bola uvedená len predpokladaná výška RPMN - 68,81 % a pri schválenom úvere bola táto hodnota len 65,99%, teda RPMN bolo napokon v nižšej hodnote ako predpokladali žalobcovia, čo bolo v ich prospech. Navyše podľa súdu tieto pochybenia žalovaného nemohli mať vplyv na rozhodnutie žalobcov uzatvoriť danú úverovú zmluvu.

20. Za závažnejšie pochybenie žalovaného však súd považuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktorými žalovaný bezprecedentne narušil vyváženosť vzťahu so spotrebiteľom, keďže z dohodnutej výšky úveru zrazil pomerne vysokú odplatu za službu, ktorá ani nebola v záujme spotrebiteľov a predĺžil premlčaciu lehotu, ale len pri uplatnení svojich nárokov, až na 10 rokov.

21. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť predovšetkým funkciu satisfakcie pre spotrebiteľov - teda žalobcov, čo vyplýva zo samotného názvu tohto inštitútu, ktorým je „zadosťučinenie“. Zákonodarca nestanovil teda v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. za porušenie práv spotrebiteľa sankciu pre dodávateľa, ktorá je právnym prostriedkom predovšetkým v oblasti verejného práva a preto nie je na mieste favorizovanie sankčnej funkcie daného inštitútu. Keďže finančné zadosťučinenie sa priznáva v peniazoch, má to dosah pre majetkovú sféru žalovaného a preto dôsledkom každého finančného zadosťučinenia je aj sankcia pre žalovaného, ale tú treba považovať len za druhoradú.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody súd má za to, že zákonnú požiadavku primeranosti naplňuje finančné zadosťučinenie za porušenie už spomínaných práv žalobcov ako spotrebiteľov suma 400 Eur

a to 100 Eur za pochybenie v súvislosti s náležitosťami zmluvy (tie súd nevyhodnotil ako vážne), 200 Eur za vážnejšie porušenie v súvislosti s dohodou o odklad splátok, ktorú je potrebné vyhodnotiť ako celok, teda nie ako 2 zmluvné podmienky a 100 Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku ustanovujúcu predĺženie premlčacej lehoty, pričom pri tejto zmluvnej podmienke súd zohľadnil to, že túto zmluvnú podmienku žalovaný nerealizoval.

23. Pre úplnosť súd dodáva, že pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia nebolo možné zohľadniť to, že žalobcom vznikla materiálna ujma plnením z predmetnej úverovej zmluvy, keďže samotní žalobcovia nevedeli uviesť akú sumu žalovanému zaplatili. Súd nezdieľa názor, že kritériom pre posúdenie výšky nároku je hroziaca výška bezdôvodného obohatenia žalovaného. Takýto názor znamená, že pri tom istom porušení povinností dodávateľa, ktoré by podľa súdu malo byť sankcionované rovnako, by výška finančného zadosťučinenia závisela v podstate od výšky úveru poskytnutého spotrebiteľovi a dĺžky jeho splácania. Takéto vnímanie súd považuje za nesprávne a nespravodlivé, keďže dodávateľ spravidla vyhovuje žiadosti spotrebiteľa a poskytuje mu úver spravidla v ňom požadovanej výške. Pri fikcii o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru platí, že v zásade čím je vyššia výška úveru, tým vzniká vyššie bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa. Preto súd zastáva názor, že kritériom pre ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia nemôže byť výška hroziaceho bezdôvodného obohatenia žalovaného, ale predovšetkým závažnosť porušenia jeho povinností. Z uvedených dôvodov teda súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie žalobcov vo výške 400 Eur a žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol.

24. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Keďže rozhodnutie záviselo od úvahy súdu platí zásada, že žalobcovia boli v spore úspešní a teda vznikol im nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, nakoľko súd nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

25. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.